

Pártélet *

Milyen módszerekkel oktasson a propagandista?

Dr. Szabó J. Tibor, a Tanítónő-képző igazgatója, aki egyébként régi propagandista, előadásra készül, amelyet pénteken délután 4 órakor tart a Pártoktatók Házában «A pártoktatás módszertani kérdései» címmel. Lehet, hogy egyes pártpropagandisták, ha arról hallanak, milyen módszerekkel oktassunk, az jut eszükbe, hogy jó, jó, ez fontos, de elegendő idő is kell a felkészülésre, elmélyülten kell tanulmányozni az anyagot stb. Valóban nincs mindenkinek elég ideje. Általában a propagandisták nem rendelkeznek bőséges szabadidővel, — de hadd mondjuk el, hogy Szabó elvtárs is éppen eléggé elfoglalt ember: 7 éves gyermeke van, aki most beteg, a felesége dolgozik, de a gyerek mellett kellene, hogy legyen. Ő is segítkezik az otthoni munkában, ezernyi dolga van az iskolában, ahol a pedagógusok ideológiai konferenciáit is vezeti és most már két hete, hogy készül erre az előadásra is.

— **Úgy érzem, ez nagyon fontos kérdés** — mondotta. — **Miután felkérték az előadás megtartására, tanulmányoztam a propagandisták munkáját** a Szegedi Kenderfonógyárban, a Démában, a Tanácsnál: hogyan történik az oktatás egy üzemben, hivatali pártszervezetben. Könyveket kerestem e kérdéshez; a felnőttek oktatásának módszertana még

nincs teljesen kialakulva. Ezért is nem egyszerű dolog propagandistának lenni és olyan eredményeket elérni, hogy megszeressék a hallgatók őket, szívesen jöjjenek el a szemináriumra, arra fel is készüljenek stb. Pedig ezeknek az eredményeknek az elérése elsősorban a propagandistákon múlik, nem kevésbé természetesen a pártszervezetek szervező munkájától.

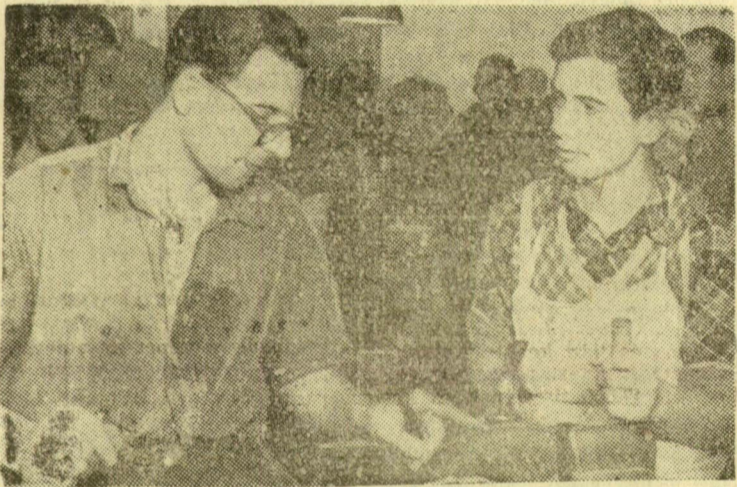
Szabó elvtárs már gondosan megszerkesztette az előadás vázlatát: hogyan készüljön az oktatásra a propagandista, hogyan vezesse le a szemináriumot. Sok munkája ellenére gondosan készül Szabó elvtárs az előadásra, hogy mint pedagógus, egyszerű módon segítsen a propagandistáknak. Szemléltetően fogja bemutatni — hogyan alkalmazza az oktatásban a szemléltető módszereket.

— A szemléltetésre van bőségesen anyag — említette Szabó elvtárs — és

nagyon hasznos lenne nekünk, propagandistáknak, ha a pártoktatáshoz is készítenének diafilmet, hogy könnyedén, szórakozva tanulhassák meg a hallgatók az anyagot.

A szegedi propagandisták sokat tanulhatnak ezen az előadáson, — találkoznak valamennyien pénteken délután a Pártoktatók Házában.

A mester és tanítványa

A Szegedi Cipészipari KSZ egyik jó szakmunkása, Kiss Imre sztahanovista. Szeretettel tanítja ifj. Csizsár Ferenc 15 éves tanuló, hogy április 4-ig úgy megtanulja a szakmát, hogy önállóan is tudjon dolgozni.

Ésszerűtlen „ésszerűsítés” a Ládagyárban

Az Újszegedi Ládagyárban is megtörtént a racionalizálás, s vele együtt az úgynevezett «átszervezés» is. A racionalizálásra, a felduzzadt bürokratikus vízfej lecsapolására szükség volt. De ahogyan a Ládagyárban végrehajtották, arról elmondható: az ügyet nem vitte előbbre, sőt!...

Amit nyertek a réven, elvesztik a vámon

Nézzünk meg néhány mozzanatát a ládagyári «racionalizálásnak», amely a gyakorlatban nehezebbé, bonyolultabbá tette a helyzetet. Racionalizáltak — de ésszerűtlenül!

A Könnyűipari Minisztérium illetékes igazgatósága (a Vegyesfaipari Igazgatóság) az Újszegedi Ládagyárt még két másik ládagyárral együtt a Budapesti Ládagyárhoz csatolta. Így az elmúlt év október óta nem önálló az Újszegedi Ládagyár, hanem csak telepe a Budapesti Ládagyárnak. Újszegeden, az adminisztratív és műszaki dolgozók száma is csökkent, számszerűen és együttvéve nyolccal. Amit azonban nyertek a réven, elvesztették a vámon. A Budapesti Ládagyárban megnőtt a műszakiak és az adminisztrációban dolgozók száma. S ha az arányt néznénk, akkor még több is vannak Budapesten, mint az egyes telepeken a «racionalizáltak». Mondhatná valaki, a központba helyeződött át egyrészt a telepek ügyes-bajos dolgának intézése is, tehát indokolt a felduzzasztott létszám. Ez tán eddig még hagyján, de a központosításnak nem önmagáért való központosításnak kell lenni. Hasznosságának a gyakorlatban kell mutatkoznia.

Nőtt a bürokrácia

Mit mutat a gyakorlat?

Amíg az Újszegedi Ládagyár önálló volt és a Könnyűipari Minisztérium Vegyesfaipari Igazgatóságához tartozott, ellenőrzést is pusztán onnan kapott. Most ellenőrzi munkáját a Vegyesfaipari Igazgatóság és a Budapesti Ládagyár, amelynek a szegedi az egyik telepe. A Budapesti Ládagyárból általában három szoktak ellenőrzésre jönni Újszegedre. Három ember napidíja, esetleg a szállása és az utazás, nem kis dolog és jónéhány forintba kerül. S jön ellenőrizni a Vegyesfaipari Igazgatóság, és ez is forintokat tesz ki. Persze a szegedi telepről is kell Budapestre járni.

Újszegedről — amíg az gyár önálló volt — az egyes jelentéseket közvetlenül a Vegyesfaipari Igazgató-

ságnak küldték. Most a Budapesti Ládagyárnak küldik a papírokat és az aztán iktatja, másolja, majd eljuttatja a Vegyesfaipari Igazgatóságához. Így nemhogy csökkent volna a bürokrácia, hanem még nőtt is.

Az újszegedi telepről — ha tesszik nekik, ha nem — mindennap telefonon fel kell hívniok központjukat, a Budapesti Ládagyárt. Egy kis összeadással könnyen kiszámíthatja bárki, hogy ez a napról napra való telefonálgatás is mennyivel növeli az önköltséget. S az újszegedi telepről még január elején hárman a Budapesti Ládagyárba utaztak (utazniok kellett), hogy segítsenek elvégezni ott a munkát, az elmúlt év negyedik negyede mérlegének összeállítását. A fővárosban lévőeknek — Fodor Imrénék, Gálík Illésnének, Siklós Endrénének — természetesen jár a napidíj, a szálloda, mivel »kiküldetésben« vannak. Mind a mai napig ott tevékenykednek a Budapesti Ládagyárban, de nem kevésre rug az őket jogosan megillető napidíjuk és szálloda költségük.

Könyvelés nincs az Újszegedi Ládagyárban, a központ végzi azt, s utalja ki a munkások fizetését is. Megtörtént, hogy nem küldték meg a kiutalást, s így a fizetés napjának délelőttjén többször kellett telefonálni Budapestre az újszegedi gyárból, hogy intézkedjenek: — ez is pénzbe került.

A központ...

A pénz forgási sebessége is lassúbb. Oka? A számlázás, illetve az inkassozás már nem Szegedről történik, hanem Budapestről. Szegedről megteszik a jelentést, hova szállítottak árut, s ezután küldik ki a központból a számlát.

Egy-egy gyár termelésének étéke befolyásolja, hogy hová sorolják, melyik bérkategóriába. Ha a termelési érték magasabb, a vállalat magasabb bérkategóriába kerül. A Budapesti Ládagyárnak — miután telepei vannak — magasabb a termelési értéke, így magasabb a bérkategória is. Így emelkedett a központban dolgozó tisztviselők fizetése, illetve beralapja. Csökkent azonban a szegedi telepen lévő tisztviselők díjazása.

Az újszegedi telepen sajnos, most nem ismerik az első negyedévi termelés, önköltségekcsökkentés tényezőit. Nem tudják, gazdaságosan termelnek-e, vagy sem. A központ tartja ezt nyilván. (Persze mindezt tudatni kellene a teleppel). Az alapanyag ellátás zökkenőjén túl nem

ésszerű a telep különböző eszközzel való ellátása. Küldtek a központból a többi között Újszegedre 40 olyan fűrészes reszelőt, amelyet nem is tudnak használni. Juttattak 40 darab keményfémplapkás vaseszterga kést is. Túlzás ez, mert az eszterga kések, amelyeket küldtek, legalább tíz évre elegendők. Tegyük hozzá, az ilyen helytelen elosztásból adódik, hogy jónéhány helyen hiány mutatkozik keményfémplakás esztergakésben. Az újszegedi telepről levelet küldtek a központba, hogy feleslegesen és túlzottan ne küldjenek semmit. Megérkezett a válaszelevél, amelyet Kúhár Ferenc főmérnök és Huszár Miklós igazgató írt alá. Sok köszönet — ahogy mondani szokás — nem volt benne. A válasz lényegében megállapította: úgy jó, ahogy a központ csinálja, s azt el kell fogadni. Olyan dolgokat küldenek — írják — melyek megteremtik az üzem biztonságát.

Ésszerű, gazdaságos intézkedést!

Sántít ez. Az üzemeltetés zavartalanágához nem kell például 40 darab esztergakés, meg olyan fűrészesreszelő, amit nem tudnak használni. De kellene — és éppen azt nem küldik — fűrészes hajtogató, és fűrészlappal.

Küldtek a központból az újszegedi telepre 30 eszköpenyt. Erre sem lett volna szükség. Két üzem való eszköpeny van. De nem küldtek vattaruhát, pedig az fontos volna. A hideg időben tíz munkás nem tud vattaruhába öltözni, mert nincs.

Néhány példa ez csak. A mindennapi élet, a munka, sokkal több kérdést hoz, mint amit megírtunk. De az említettek is fényt vetnek arra, hogy nem egészséges, s nem teszi könnyebbé a munkát, meg kevesebbé a költségeket ez a fajta »racionalizálás«.

Az illetékeseken a sor, hogy megjelöljék a módját a hiba megszüntetésének. Úgy, ahogyan az ésszerű, gazdaságos.

Morvay Sándor

Tizenkilenc új belépő az alsóvárosi Új Élet TSZ-ben

Egyre több alsóvárosi és mihályteleki dolgozó paraszt győződik meg arról, hogy a régi egyéniel való gazdálkodás módszerénél sokkal kifizetőbb a szövetkezeti termelés.

Az új belépők között jelentős számmal vannak volt üzemi dolgozók is, akik régebben mint mezőgazdasági munkások kerültek a különböző szegedi üzemekbe. Mint a TSZ régebbi tagjai mondják, szinte egytől-egyig olyanok, akik régóta ismertek arról, hogy szorgalmas, jó munkájú emberek. Közöttük vannak Tóth P. István, Zöldi Márton, Kószó József, Gárgyán Mihály, Batki József és Nyári Imréné is. Az utolsó közzgyűlés óta már újabb jelentkezők is voltak, akik kiállították a belépési nyilatkozatát.

Az Új Élet TSZ most munkaerő dolgából is alaposan megerősödött. Az új gazdasági évben még sokkal jobb, eredményesebb munkát végeznek majd.

Csokonai emlékünnepele lesz Szegeden

Csokonai Vitéz Mihály halálának százötvenedik évfordulója alkalmából emlékünnepele lesz Szegeden február 6-án, vasárnap délelőtt 11 órai kezdettel a Dugonics téri Központi Egyetem aulájában. Az Ismeretterjesztő Társulat által rendezett ünnepélyen Baróti Dezső egyetemi tanár, bölcsészkaridekán emlékezik meg a költőről. Az emlékünnepele műsorában közreműködnek a Nemzeti Színház művészei: Lászlóffy Kata, Kormos Lajos és Kovács János. A rendezőség mindenkit szeretettel vár az ünnepélyre. Belépés díjtalan.

Gazdag barnaszénlelőhelyet fedeztek fel a Bánáiban

Román geológusok kutatómunkájának eredményeként gazdag barnaszénlelőhelyet fedeztek fel a Bánáiban. A felfedezett szénréteg 46 méter vastag. A szén kalóriaértéke

Szorgalmas rovarok

Beszélgetés méhekről és méhészeiről

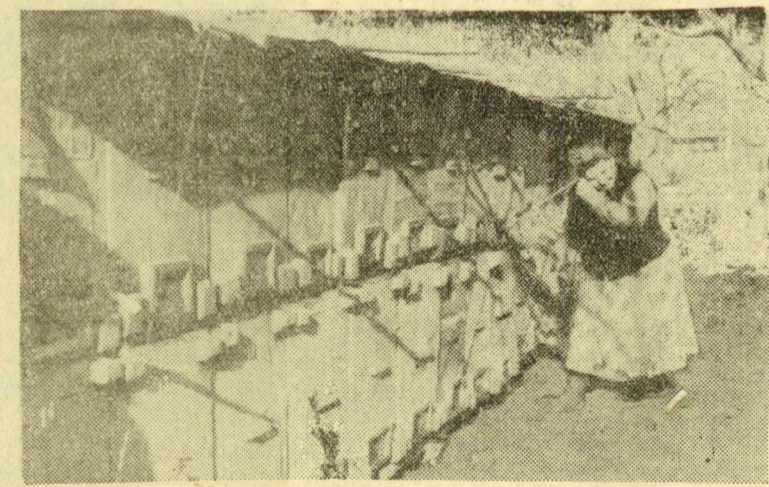
máza méheccukorral is elláttuk magunkat, mert a méhész soha sem tudhatja előre, hogyan telnek majd a családok. Ha nincs tartalék méheccukor, az is megtörténhetik, hogy elpusztulnak a családok.

Viszátérve a jövedelmezőséghez, az öreg tapasztalt méhész meg megjegyzi: az a haszon, amelyről az előbb beszéltem, kisebb-nagyobb különbséggel minden esztendőben megvan. Nagyon érdemes tehát méhészkedéssel foglalkozni.

Ennyi a jövedelmezőségről. Gyula bácsi ezután a méhész műhelytitkaiból mond el egy-két dolgot.

— A méhek nemcsak szakértelmet követelnek, hanem hamar észreveszik azt is, hogy a gazdájuk szereti-e őket vagy nem. S ha nem, hát nagyon hamar megbosszulják magukat.

— A jó méhésznek már ilyenkor február elején megkezdődik a munkája. Vége a téli nyugalmi időnek, következik a petezés. A gazdának sokat kell törődni a méhekkal. Meg kell vizsgálni, elég erősek-e a családok a szaporításra. Törődni kell a családok népességével, azzal van-e nekik elegendő méz, cukor. Hogy, úgy mondjam, jóban, rosszban együtt kell lennie a méhésznek méheivel. Tavasszal például, amikor megkezdődik a gyümölcsfa-virág szezon, állandóan figyelni kell, hol permeteznek a környező gyümölcsösökben. Ha a méhész nem akarja, hogy mérgezésben pusztuljon el a méhállománya, akkor a jó méhész már a permetezési szezon előtt elvándorol a méheivel. Az én sokévi tapasztalatom azt mutatja, hogy a meggyfák virágzásáig meglehetnek a méhek itthon is. Utána nem kell saj-

Liebmann Béla felvétele

Ha D. Papp Gyula bácsi dolgozni van, felesége foglalkozik a méhekkal. Képinckön hallgatójával éppen a bogarak téli hangját figyeli.

Emlékszem, gyerekkoromban apám, vagy az ismerősök, beszélgetés közben ha valamelyik igyekvő, munkaszerető barátjáról volt szó, sokszor mondták: „Igen, az az ember olyan szorgalmas, mint a méhek, csak a munkának éli”.

Érdekesnek találtam ezt az összehasonlítást, de különösebben nem törődtem vele. Talán el is felejtettem volna már, ha a napokban össze nem ismerkedem D. Papp Gyula bácsival, Szeged egyik legidősebb méhészeivel, aki elbeszélte egyet-mást a méhek valóban szorgalmas, örökké dolgozó életéről.

— Hol is kezdjem — mondta az öreg —, talán ott, ahol annak idején kezdtem. Innen-onnan / ötven éve, hogy a napi munkám mellett foglalkozom ezekkel a kis rovarokkal. Már az apámnak is voltak méheik. Nálunk szinte apáról-fiúra szállt a méhészkedés mestersége. Kicsi gyerek voltam még, talán 7—8 éves, amikor apám bevezetett a méhesbe, s elmondott néhány dolgot a méhek életének titkairól. Azóta szeretem őket, nem lettem egyszer sem hűtlen hozzájuk. Természetesen azok sem éhözöm. Volt idő, amikor a családnak a méheken kívül semmi más jövedelme nem volt, mégis megéltünk, méghozzá elég tűrhetően.

Ha már a jövedelmezőségnél tartunk, talán vegyünk egy átlagos esztendőt. Nézzük meg, egy év alatt mit hoztak ezek a kis családok a házhoz.

— Jó közepes évnek mondanám talán az 1953-as évet — folytatja Gyula bácsi —, mert van, hogy ennél is jobb az eredmény, de az is előfordul, hogy gyengébb. Ez egy kicsit az időtől is függ. A negyvenegynéhány kis családtól egy-egy pörgetéskor 6—7 mázsa mézet kaptam. Amikor eladtuk a felesleget, a család minden tagját felruháztuk, szép nagy hízni való dísznőt, 13 mázsa kukoricát, s nekem még egy motorkerékpárt is vettünk. Gyengébb évekre számítva még pár